

PŘÍBĚH

OSAMĚLÁ VELRYBA

Bylo nebylo, v širém oceánu žila jedna osamělá velryba Helga. Sama putovala velkým chladným oceánem hledajíc přítele.

Plula oceánem a zpívala písničku, kterou by zaujala jinou velrybu, s níž by mohla potom putovat oceány a poznávat moře a hlavně strávit zbytek života.

V oceánu najdeme nejen krásná zákoutí plná krásných řas či barevných mušlí, ale i všelijaké mořské tvory a někteří jsou obry, a to majestátní velryby. Ty jsou chráněné.

Každý mořský tvor je ovšem výjimečný. Velryba je chráněná a výjimečná je nejen svojí velikostí, ale i tím, že u velryb je totiž zvykem, že v oceánu zpívají písničku, pomocí které si hledají kamaráda. A v oceánu těch velryb už věru mnoho není. Helga už rodinu neměla, ale vzpomínala si na radu své mámy, která zněla: „Nikdy se nevzdávej a dál zpívej!“ Helga se proto nevzdávala a plavala oceánem zpívajíc v naději, že jednou na někoho určitě narazí.

Proplula už skoro celý chladný oceán, plavala dokonce i přes krkolomné útesy až k neprobádaným vodám, ale její píseň nikdo neslyšel. Po cestě potkala různé páry či rodinky velryb, které si vesele plavaly kolem, ale ty už svými písněmi svou rodinu našly. Roky ubíhaly, ale Helga stále byla sama.

Helga si zpívala a zpívala, jenže nikdo ji nevyslechl a ani jí na její píseň neodpověděl. Když tu najednou po dlouhých letech samoty se před ní cosi zjevilo.

pohádka

Něco tak velkého ještě neviděla. Že by to byla velryba? Že by někoho konečně našla? Doufala Helga a opatrně se k té velké věci přiblížila. No vtom ji něco chytlo! A šlo to z té zvláštní velké věci! Helgu chytila velká rybářská síť, která visela z velké lodi. Nebyla to tedy žádná velryba. „Pomoc!“ zakřičela smutně Helga, zamotaná v síti, ale v širém okolí nikoho neviděla. Nevěděla, co se to děje, křičela o pomoc, zpívala a snažila se ze sítě dostat ven. Ale nešlo to. Když Helga dozpívala poslední sloku, už už se chtěla vzdát, pomalu padala a padala do sítě, když vtom uslyšela jakousi píseň. Nebyla to však ledajaká píseň — byla to její píseň!

Helga se otočila, jak jen to šlo, a řekla si, že se nevzdá! Tak jak ji máma učila! Nemůže se nikdy vzdávat! Helga máchala ocasem tak silně, že se ze sítě vysvobodila a rychle odplula pryč od hrozné sítě a lodi. Nabrala energii a plavala za písni tak rychle, jak jen mohla. Najednou hleděla na velrybu, která vesele zpívala její píseň!

„To je ale krásná píseň. Tak se mi líbila, až jsem ji musel zazpívat!“ řekla jí o něco větší velryba, která se na ni usmívala. Helga nevěřila tomu, co vidí, a začala zpívat také. Helga konečně našla přítele! A její sen se konečně splnil. Nejenže putovala oceány a objevovala krásy moří, ale vytvořila si i rodinu, kterou tak moc potřebovala! Nikdo by přece na světě neměl být sám. Potvrdila si, že se nikdy nesmí vzdávat, a učila i své malé velrybí dětičky, že se nikdy nesmí vzdávat a že mají hlavně zpívat!

WEB: www.oceeti.cz/sihasapa/
vyšlo: 9. 4. 2025

Ilustrace: Testérka fotky: Canon G7X
e-mail: sihasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael

447

SIHÁČEK

duben 2025

Jak to zvládáme

CO SE STALO

26. 3. — bylo zataženo, teploty kolem 13 °C. Byli jsme venku i v klubovně. Pomůcky pro dnešní rytířské klání byly připraveny. Ukázalo se že představitost není silnou stránkou, osmičku, kterou tvořila připravená trasa nikdo nerozpoznal. Ve dvojicích soupeřili dvojice v »běhu se špaliky«.

Následně, po úklidu, jsme si zahráli »Boj o čepici«. Dva hlídači, držíce se lana, se snažili zabránit zbývajícím hráčům odnést čepici z tyče.

Jako krátkou vsuvku jsme zařadili »orientační čtverec«. Výchozí místo si každý označil svým hřebíkem, následně provedl (poslepu) čtyřikrát deset kroků a vlevo vbok... Jak daleko skončil kdo od svého výchozího místa?

Následně jsme se přesunuli do klubovny, abychom v naší dlouhodobé hře zahráli na plánu další trojici tahů.

Abychom si ujasnili pravidla turnaje ve hře »HeckMeck«, sehráli jsme »ukázku prvních tahů«. No a potom si rozdali »nové číslo« oddílového časopisu, předali si »pozvánku na turistický výšlap«, uklidili a vydali jsme se k domovům...

2. 4. — bylo slunečno a teplo. Většinu schůzky jsme byli venku.

Dnešní rytířské klání bylo opět připraveno už ve chvíli příchodu. Svou roli měly opět žebříky. Název dnešního klání byl »mezi dvěma kopci«. Trasa obsahovala kromě přelézání dvou žebříků i střelbu ze zkrácené foukačky.

V dalším čase přišlo na řadu »přetahování«. Dvojice spolu zápolily, protože rukavice nebyly kožené, nakonec je nepoužíval nikdo.

Následovalo seznámení se s tradiční (občasnou) akcí asociace TOM »Hořcová výzva«. Zdůraznili jsme důležité podmínky a seznámili se s některými úkoly (a jeden jsme hned splnili).

Stále venku jsme si zahráli na několik kol »vybíjenou (vracečku)«.

Pak jsme se přesunuli do klubovny a zahráli jsme páté posuny v naší dlouhodobé hře »Za zlatým pokladem«. Damián se konečně osvobodil ze spárů draka.

Na závěr jsme se přesunuli ven a zahráli tři kola »schovávané«

Čas se naplnil, a nikdo si nevzpomněl, že bychom měli předat cenu za vítězství v březnovém bodování. Zvítězil Kuba — gratulujeme. Cenu a šušně předáme tedy příští týden...

